

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6CdoPr/2/2023
Identifikačné číslo spisu:	1622200169
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1622200169.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: G.P., narodeným XX. T. XXXX, G., L. C. X, zastúpeného advokátskou kanceláriou Weis & Partners s.r.o., Bratislava, Priemyselná 1/A, IČO: 47 234 776, proti žalovanému Ministerstvu obrany Slovenskej republiky, Bratislava, Kutuzovova 8, IČO: 30 845 572, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 15Cpr/2/2022, konajúc o dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16CoPr/6/2022 zo dňa 30. augusta 2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie.

Odôvodnenie

Rozhodnutie súdu prvej inštancie

1. Uznesením č. k. 15Cpr/2/2022-219 zo dňa 28. februára 2022 súd prvej inštancie Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“) návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. V odôvodnení uviedol, že zástupca žalobcu podal na Okresnom súde Malacky 25. januára 2022 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý bol postúpený na Okresný súd Bratislava III dňa 7. februára 2022. Petit neodkladného opatrenie bol nasledovný: „I. Odporcovi sa zakazuje vyžadovať od navrhovateľa podrobenie sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19.“; „II. Odporcovi sa zakazuje vydať akt prikazujúci navrhovateľovi podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19.“; „III. Odporcovi sa zakazuje vyžadovať od navrhovateľa preukázanie sa dokladom o podrobení sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19.“; „IV. Odporca je povinný zdržať sa uloženia sankcie voči navrhovateľovi z dôvodu nepodrobenia sa navrhovateľa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19.“; „V. Odporcovi sa zakazuje diskriminovať navrhovateľa z dôvodu nepodrobenia sa navrhovateľa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19.“

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého uznesenia (§ 393 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný

sporový poriadok, ďalej len „CSP“) súd prvej inštancie v prvom rade poukázal na tú skutočnosť, že samotný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia sa nedotýka len žalobcu a Ministerstva obrany SR, ale dotýka sa každého občana Slovenskej republiky. Po krátkom historickom exkurze obdobím poznačeným epidémiou španielskej chrípky, pripomenutím aktuálnej situácie na Ukrajine a poukaze na posolstvo, ktoré zanechali tri veľké vojny na štáte Izrael uzavrel, že v prípade profesionálnych vojakov je daná povinnosť podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, ktorá im vyplýva z § 3 ods. 1 zákona č. 321/2002 Z. z. o ozbrojených silách Slovenskej republiky (ďalej len „zákon č. 321/2002 Z. z.“) pojednávajúceho o vojenskej prisaha, ktorú profesionálni vojaci skladajú pri vstupe do služobného pomeru; zároveň mal za to, že odmietaním očkovania profesionálnym vojakom sa znižuje bojaschopnosť a tým obranyschopnosť Slovenskej republiky a každý občan Slovenskej republiky má právo na to, aby bol každý príslušník Ozbrojených síl Slovenskej republiky očkovaný proti ochoreniu COVID-19.

3. Na uvedenom základe v zmysle § 1 ods. 1, § 2 ods. 2, § 12 ods. 1 písm. a) zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 281/2015 Z. z.“), Čl. 1 ods. 1 veta prvá, ods. 2, Čl. 3 ods. 1, ods. 2, Čl. 15 ods. 1, Čl. 40, Čl. 101 ods. 1, Čl. 102 ods. 1 písm. k), písm. l), Čl. 86 písm. k), písm. l), Čl. 119, písm. n), písm. p) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“), § 1, § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zákona č. 321/2002 Z. z., § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 7 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), § 10 ods. 1 písm. a), písm. b), § 11, § 12 ods. 1 písm. d), § 13 ods. 1, Čl. ods. 1, Čl. 2 ods. 1, Čl. 3 ods. 1, Čl. 4 ods. 1, Čl. 5 ods. 1 zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu (ďalej len „zákon č. 227/2002 Z. z.“) návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

Rozhodnutie odvolacieho súdu

4. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e), písm. f), písm. g), písm. h) CSP a žiadal, aby o nariadení neodkladného opatrenia v zmysle návrhu navrhovateľa zo dňa 25. januára 2022 rozhodol priamo odvolací súd. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 CSP) možno konštatovať, že v ňom namietal, že neboli splnené procesné podmienky pre vydanie napadnutého rozhodnutia, o návrhu rozhodoval vylúčený sudca, pretože sudca sa v odôvodnení napadnutého uznesenia vyjadruje spôsobom, ktorý vážne ohrozuje dobrú povest' súdnictva a odôvodnenie napadnutého uznesenia v majoritnej časti nijako nesúvisí s obsahom návrhu; súd prvej inštancie znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď Okresný súd Malacky nesprávne spor postúpil Okresnému súdu Bratislava III a Okresný súd Bratislava III nevyjadril nesúhlas s postúpením sporu; súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď nesprávne vyhodnotil existenciu povinnosti profesionálneho vojaka podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19; zistený skutkový stav neobstoí, pretože v čase podania návrhu a rozhodovania o ňom, rovnako ako v čase podania návrhu a rozhodovania o ňom nemal k dispozícii ostatné dôkazy priložené k odvolaniu, pričom od neho ani nie je dôvodné očakávať, aby predmetnými dôkazmi disponoval, a preto ich nemohol bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie; súd prvej inštancie nevykonával navrhované dôkazy a týmto sa ani nezaoberal, v dôsledku čoho nedostatočne zistil skutkový stav veci a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, spočívajúcu v prekvapivosti a nezrozumiteľnosti napadnutého uznesenia a v tom, že súd prvej inštancie opomenul rozhodnúť o trovách právneho zastúpenia.

5. Ďalej namietal, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia celkom zjavne vyplýva zaujatosť vo veci konajúceho sudcu voči žalobcovi a voči jeho právnomu zástupcovi, a teda aj jeho vylúčenie z prejednávania návrhu a rozhodovania o ňom. Sudca sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyjadruje spôsobom, ktorý vážne ohrozuje dôveryhodnosť a dobrú povest' súdnictva, pričom neexistujú žiadne dôvody, ktoré by ospravedlnili jeho konanie. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v majoritnej časti nijako nesúvisí s obsahom návrhu zo dňa 25. januára 2022, pričom súd prvej inštancie v bode 131, odôvodnenia napadnutého uznesenia sám priznal, že nepovažoval za potrebné zaoberať sa

skutočnosťami, ktorými odôvodňoval návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, keďže má za to, že profesionálny vojak je v zmysle vojenskej prísahy zloženej pri vstupe do služobného pomeru povinný podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19. Uvedeným došlo aj k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. c) CSP, keďže o návrhu rozhodoval vylúčený sudca. Vo veci konajúci sudca Okresného súdu Bratislava III mal v súlade s § 50 zákona č. 160/2015 Z. z. bezodkladne oznámiť predsedovi súdu jeho vylúčenie z prejednávania návrhu a rozhodovania o ňom, čo sa však nestalo.

6. Odvolací súd preskúmal a prejednal odvolanie žalobcu v zmysle § 379, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP), preto ho potvrdil.

7. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia žalobca odôvodnil tým, že vedúci hygienik Ministerstva obrany SR vydal 17. septembra 2021 Opatrenie k očkovaniu v rezorte obrany č. VÚHE-30-117/2021, ktoré nadobudlo účinnosť 20. septembra 2021. V nadväznosti na toto opatrenie vydal náčelník Generálneho štábu Ozbrojených síl SR (ďalej aj „OS SR“) dňa 28. októbra 2021 Nariadenie č. ŠBSP-121/2021 na realizáciu predmetného opatrenia, ktorým určil spôsob realizácie tohto opatrenia (ďalej aj „nariadenie“). Predmetné nariadenie neskôr náčelník Generálneho štábu Ozbrojených síl SR upravil dokumentom s názvom Doplnok č. 1 zo dňa 22. novembra 2021 prijatým pod č. ŠBSP-121-1/2021, ktorým došlo k zmene termínu uskutočnenia vakcinácie proti ochoreniu COVID-19 a to tak, že ich kompletná vakcinácia má byť ukončená najneskôr 60 dní odo dňa účinnosti nariadenia, t. j. najneskôr do 27. decembra 2021. Týmto doplnkom č. 1 došlo zároveň k doplneniu uvedeného nariadenia náčelníka Generálneho štábu OS SR o bod č. 5, v zmysle ktorého má byť profesionálnemu vojakovi, ktorý nesplní predmetné povinnosti, uložené disciplinárne opatrenie podľa § 139 ods. 1 písm. a) zákona č. 281/2015 Z. z., resp. podľa § 139 ods. 1 písm. b) zákona č. 281/2015 Z. z., Nariadenie v znení Doplnku č. 1 neskôr náčelník Generálneho štábu OS SR upravil dokumentom s názvom Doplnok č. 2 zo dňa 29. novembra 2021 prijatým pod č. ŠBSP-121-4/2021, ktorým došlo k doplneniu nariadenia náčelníka Generálneho štábu OS SR v znení Doplnku č. 1 o zákaz vysielat' na zahraničné služobné cesty profesionálnych vojakov a zamestnancov rezortu obrany, ktorí nie sú plne očkovaní proti ochoreniu COVID-19.

8. Vedúci hygienik Ministerstva obrany SR vydal 21. decembra 2021 ďalšie Opatrenie k očkovaniu v rezorte obrany č. VÚHE-30-224/2021, ktorým podľa ustanovenia § 12 ods. 2 písm. d) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“), vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky z 10. decembra 2008, ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení č. 585/2008 Z. z. (ďalej len „vyhláška č. 585/2008 Z. z.“) a podľa zdravotníckeho štandardu NATO, STANAG, nariadil vykonať očkovanie profesionálnych vojakov, kontrolu očkovania, hlásenie o vykonanom očkovaní, uchovávanie a manipuláciu s očkovacími látkami a spôsob prevodu záznamov o očkovaní pri ich prevzatí do starostlivosti zdravotníckeho zariadenia, a ktorým zároveň zrušil opatrenie vedúceho hygienika č. VÚHE-30-117/2021. Následne vedúci hygienik vydal 30. decembra 2021 Opatrenie k očkovaniu v rezorte obrany č. VÚHE-30-230/2021, ktorým došlo k oprave zrejmej chyby v písaní opatrenia vedúceho hygienika č. VÚHE-30-224/2021. V nadväznosti na Opatrenie vedúceho hygienika č. VÚHE-30-224/2021 a Opatrenie vedúceho hygienika č. VÚHE-30-230/2021 vydal náčelník Generálneho štábu OS SR dokument s názvom Doplnok č. 3 z januára 2022 prijatým pod č. ŠBSP-4/2022, ktorým došlo k doplneniu Nariadenia náčelníka Generálneho štábu OS SR č. ŠBSP-121/2021 v znení Doplnku č. 1 a Doplnku č. 2 o vyhlásenie, že nariadenie náčelníka Generálneho štábu OS SR č. ŠBSP-121/2021 v znení Doplnku č. 1, Doplnku č. 2 a Doplnku č. 3 slúži na vykonanie opatrenia vedúceho hygienika č. VÚHE-30-224/2021, pričom zároveň došlo k zmene definície osôb, ktorým je nariadené očkovanie proti ochoreniu COVID-19. Nariadenie náčelníka Generálneho štábu OS SR č. ŠBSP-121/2021 v znení Doplnku č. 1, Doplnku č. 2 a Doplnku č. 3 neskôr náčelník Generálneho štábu OS SR upravil dokumentom s názvom Doplnok č. 4 zo dňa 20. januára 2022 prijatým pod č. OdVS-4-17/2022-PravO, ktorým došlo de facto k úplnému nahradeniu predchádzajúceho znenia nariadenia náčelníka GŠ OS SR č. ŠBSP-121/2021 v znení Doplnku č. 1, Doplnku č. 2 a Doplnku č. 3, s výnimkou lehôt v zmysle bodu 3 Nariadenia náčelníka Generálneho štábu OS SR č. ŠBSP-121/2021 v

znení Doplnku č. 1 a Doplnku č. 2, novým znením, v zmysle ktorého bolo nariadené očkovanie proti ochoreniu COVID-19 v prípade nutnosti a epidemiologickej situácie v danom mieste profesionálnym vojakom plniacim úlohy podľa ustanovení § 106 ods. 1 písm. a) až i) zákona č. 281/2015 Z. z., profesionálnym vojakom plniacim úlohy ďalších výcvikov podľa zákona č. 281/2015 Z. z., profesionálnym vojakom vysielaným na plnenie úloh mimo územia Slovenskej republiky podľa § 77 zákona č. 281/2015 Z. z., profesionálnym vojakom zaradeným do deklarovaných príspevkov Ozbrojených síl SR pre NATO a EÚ s určenou dobou pohotovosti k nasadeniu (Notice to Move), a profesionálnym vojakom vysielaným na plnenie úloh mimo územia Slovenskej republiky na zahraničnú služobnú cestu podľa § 113 ods. 2 zákona č. 281/2015 Z. z. a to tak, aby kompletná vakcinácia bola ukončená v zmysle Doplnku č. 1 a Doplnku č. 2 Nariadenia náčelníka Generálneho štábu OS SR č. ŠBSP-121/2021, t. j. najneskôr do 60 dní odo dňa účinnosti Nariadenia náčelníka Generálneho štábu OS SR č. ŠBSP-121/2021, ktorým je deň vydania predmetného nariadenia. V nadväznosti na vyššie uvedené sú velitelia, náčelníci a riaditelia na všetkých stupňoch velenia Ozbrojených síl SR údajne povinní zabezpečiť, aby vyššie uvedené osoby boli plne zaočkované proti ochoreniu COVID-19 jednodávkovou vakcínou, resp. v prípade dvojdávkovej vakcíny oboma dávkami vakcíny, za účelom zvýšenia ochrany príslušníkov Ozbrojených síl SR proti nebezpečenstvu prenosných ochorení, pre zabezpečenie udržania operačnej pripravenosti a akcieschopnosti priamo podriadených útvarov a zariadení Generálneho štábu Ozbrojených síl SR, veliteľstiev, útvarov a zariadení Ozbrojených síl SR.

9. Mal za to, že po zrušení Opatrenia vedúceho hygienika č. VÚHE-30-117/2021 nebolo možné Doplnkom č. 3 a 4 zmeniť určenie Nariadenia náčelníka Generálneho štábu OS SR č. ŠBSP-121/2021 v znení jeho Doplnkov, ktoré bolo vydané na realizáciu pôvodného Opatrenia vedúceho hygienika č. VÚHE-30-117/2021 a na realizáciu Opatrenia vedúceho hygienika č. VÚHE-30-224/2021 a Opatrenia vedúceho hygienika č. VÚHE-30-230/2021 je nevyhnutné vydať nové nariadenie miesto vydávania doplnkov k nariadeniu náčelníka Generálneho štábu OS SR č. ŠBSP-12/2021, ktoré bolo vydané na realizáciu pôvodného Opatrenia vedúceho hygienika č. VÚHE-30/117/2021. Ani vydaním nového nariadenia zo strany náčelníka Generálneho štábu OS SR však podľa žalobcu nebude možné trvať zo strany žalovaného na povinnom očkovaní dotknutých osôb.

10. K možnosti zavedenia povinného očkovania proti ochoreniu COVID-19 uviedol, že povinné očkovanie proti ochoreniu COVID-19 je v zmysle čl. 13 ods. 1 Ústavy SR možné zaviesť aj na území Slovenskej republiky. Poukázal na § 4 ods. 1 písm. a) a b), § 5 ods. 4 písm. d) a e), § 3 ods. 1 písm. d), § 10 písm. d), § 12 ods. 2 písm. d) zákona č. 355/2007 Z. z., § 5 ods. 1 a 2, § 8 ods. 7, § 2 ods. 1, ods. 2 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SR č. 585/2008 Z. z. Mal za to, že predmetná vyhláška určuje povinné očkovanie proti konkrétnym ochoreniam uvedeným vo vyhláške, medzi ktoré aktuálne ochorenie COVID-19 nepatrí. Bez zmeny predmetnej vyhlášky je možné určiť povinné očkovanie proti ochoreniu COVID-19 iba osobám v profesionálnom riziku nákazy, pričom takéto povinné očkovanie, ako aj okruh osôb, na ktoré sa má predmetné očkovanie vzťahovať, môže určiť iba regionálny úrad verejného zdravotníctva. Zmenou predmetnej vyhlášky je možné nariadiť povinné očkovanie proti ochoreniu COVID-19 aj iným než uvedeným osobám. Mimoriadne povinné očkovanie môže nariadiť iba Úrad verejného zdravotníctva SR v prípade mimoriadnej epidemiologickej udalosti. Uviedol, že síce vedúci hygienik Ministerstva obrany SR nie je oprávnený nariadiť všeobecné povinné očkovanie nad rámec existujúcej právnej úpravy, avšak profesionálny vojak je podľa § 134 ods. 1 písm. p) bod 2 zákona č. 281/2015 Z. z. povinný podrobiť sa aj nepovinnému očkovaniu, ktoré sa pre neho stáva povinným očkovaním na základe príkazu nadriadeného na podrobenie sa takémuto očkovaniu. V tejto súvislosti odkázal na § 123 ods. 1 písm. c) zákona č. 281/2015 Z. z. Mal teda za to, že vedúci hygienik Ministerstva obrany SR môže v zmysle vyššie uvedeného nariadiť povinné očkovanie profesionálnych vojakov aj nad rámec existujúcej právnej úpravy, napríklad prostredníctvom opatrenia, avšak akékoľvek povinné očkovanie (aj vo vzťahu k profesionálnym vojakom) môže byť nariadené výlučne iba očkovacími látkami schválenými na ich použitie Slovenskou republikou alebo Európskou liekovou agentúrou (EMA).

11. V nadväznosti na uvedené žalobca poukázal na diskriminačný (a teda protiprávny) charakter vymáhania plnenia povinností, pre ukladanie ktorých chýba materiálny základ. Poukázal aj na charakter

základných ľudských práv a slobôd, a to že sú neodňateľné (nikoho nemožno týchto práv pozbaviť), nescudziteľné (nemožno ich previesť na iného), nepremlčateľné (nepodliehajú premlčaniu, a teda ich trvanie je počas života človeka časovo neobmedzené) a nezrušiteľné (existujú nezávisle od vôle zákonodarcu, ktorý ich uznáva, ale nemôže ich zrušiť). Samozrejme zároveň platí, že právo jednotlivca končí tam, kde sa začína právo iného. Inak povedané, výkonom svojich práv človek nesmie zasahovať do práv druhých a naopak, druhí nesmú zasahovať do práv človeka, ani pod zámienkou ochrany vlastných práv, ani pod zámienkou ochrany spoločnosti či verejného zdravia. Tomu, že uvedené platí pre všetky oblasti života, vrátane oblasti zdravia, svedčí aj článok 5 Dohovoru, v zmysle ktorého zásah v oblasti zdravia sa môže vykonať iba vtedy, ak osoba, ktorej sa týka, bola informovaná a so zásahom vyjadrila súhlas. Pred zákrokom musí byť osoba primerane informovaná o jeho účele a povahe, ako aj o následkoch a rizikách zákroku. Príslušná osoba môže svoj súhlas kedykoľvek slobodne zrušiť. Bez informovaného súhlasu teda nie je možné nariadiť obyvateľstvu alebo jeho časti povinné očkovanie, hromadne ho nútiť absolvovať test na ochorenie COVID-19, nosiť prekrytie horných dýchacích ciest, dodržiavať karanténu, a pod. Samozrejme, konkrétne povinnosti je možné ukladať jednotlivco osobám, u ktorých na to vznikol dôvod, t. j. došlo k ich nákaze, alebo prejavujú symptómy ochorenia, a pod. Osobu nevykazujúcu symptómy ochorenia nie je možné nútiť absolvovať test na ochorenie COVID-19, či nosiť prekrytie horných dýchacích ciest. Osobu nenakazenú ochorením nemožno nútiť absolvovať karanténu či inak obmedzovať jej slobodu pohybu a pobytu. Všeobecnú povinnosť vakcinácie, či povinnú vakcináciu určitej skupiny obyvateľstva, môže Slovenská republika určiť iba zákonom, a to iba očkovacou látkou schválenou agentúrou EMA na jej trvalé použitie.

12. Záverom odvolateľ poukázal aj na diskriminačný charakter právnych noriem upravujúcich rozdielne zaobchádzanie s osobami, ktoré sa rozhodli dobrovoľne nezaočkovať proti ochoreniu COVID-19. Nedôvodné rozlišovanie medzi očkovanými a neočkovanými osobami v podobe zvýhodňovania jednej skupiny osôb alebo v podobe znevýhodňovania druhej skupiny osôb predstavuje diskriminačné konanie, a preto je takéto rozlišovanie, napríklad prostredníctvom prijatých právnych predpisov, v rozpore s platným právom Európskej Únie.

13. Odvolací súd v uznesení sp. zn. 16CoPr/6/2022 z 30. augusta 2022 uviedol, že z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je možné dôvodiť, že žalobca žiada o poskytnutie ochrany jeho práva z titulu porušovania zásady rovnakého zaobchádzania, vo vzťahu ku ktorému nároku uvádza, že vymáhanie plnenia povinnosti, pre ukladanie ktorých chýba materiálny základ má diskriminačný (protiprávny) charakter a vo vzťahu k nariadeniu povinného očkovania skupiny osôb definovanej v dokumente s názvom Doplnok č. 4 zo dňa 20. januára 2022 pod č. OdVS-4-17/2022-PravO prijatým náčelníkom Generálneho štábu OS SR a k prípadnému sankcionovaniu týchto osôb v prípade, ak sa odmietnu podrobiť povinnému očkovaniu, ide o diskriminačné konanie štátu.

14. Odvolací súd poukázal na rozhodnutie kompetenčného senátu Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho správneho súdu SR v uznesení z 21. apríla 2022, sp. značka 1SKomp 7/2022 v obdobnej právnej veci, v ktorom uviedol, že pre vymedzenie pojmu súkromno-právneho sporu a súkromnej veci v zmysle § 3 CSP nie je rozhodujúci petit žaloby (návrhu), ale zásadne príslušná hmotno-právna úprava právneho vzťahu, z ktorého vznikajú, či majú vznikáť práva alebo povinnosti, ktoré sú predmetom sporu v danej veci (napríklad uznesenie sp. zn. 1SKomp/2/2021, 1SKomp/3/2021 a 1SKomp/6/2021). Zároveň však kompetenčný senát v týchto uzneseniach dospel k záveru, že ak je predmetom konania právo alebo povinnosť, ktoré majú svoj základ nie v hmotnom, ale výlučne v procesnom práve, potom nemožno hovoriť o súkromnoprávnom spore alebo súkromnoprávnej veci. Takýmto príkladom je aj neodkladné opatrenie, ktoré je procesným inštitútom upraveným v § 324 a nasl. CSP. Právo na nariadenie neodkladného opatrenia nemá svoj pôvod v hmotnom práve, ale len v ustanoveniach procesného práva, v ktorých sú upravené aj predpoklady jeho vydania (§ 325 ods. 1 CSP) a jeho obsah (§ 325 ods. 2 CSP). Predmetom konania o neodkladnom opatrení tak nie je súkromnoprávny spor, ani iná súkromnoprávna vec, ale procesný nárok navrhovateľa na to, aby súd nariadil neodkladné opatrenie ako osobitný procesný prostriedok neodkladnej ochrany práva. Neodkladné opatrenie je procesný inštitút upravený v CSP, o ktorom rozhoduje vždy (v prvej inštancii) okresný súd (§ 324 ods. 2 CSP). Naopak Správny súdny poriadok neupravuje nielen neodkladné opatrenie, ale ani žiaden iný podobne široký

procesný prostriedok dočasnej ochrany účastníka. Inštitút odkladného účinku správnej žaloby (§ 182 až § 189 SSP) nie je takým inštitútom; nejde totiž o samostatný procesný nárok, ale len o rozšírenie účinkov, ktoré sú inak s podaním správnej žaloby spojené. Správne sudy tak nemajú právomoc konať o neodkladnom opatrení podľa § 324 a nasl. CSP.

15. Kompetenčný senát v predmetnom rozhodnutí tiež konštatoval, že právomoc na konanie o neodkladných opatreniach, ako procesnom prostriedku má vo všeobecnosti súd podľa CSP. To však samo o sebe neznamená, že ak sú splnené podmienky § 324 a § 325 ods. 1 CSP súd môže vydať neodkladné opatrenie s akýmkoľvek obsahom, alebo na ochranu akéhokoľvek práva. Judikatúra súdov už dávnejšie vyslovila, že neodkladným opatrením nemožno brániť vo výkone právomoci inému orgánu verejnej moci (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obo/240/1998 a 7Cdo/59/2011, ako aj judikát R 123/1999). Obdobne z ustanovenia § 336 a 337 CSP možno vyvodit' záver, že neodkladné opatrenie možno nariadiť len vtedy, ak povinnosť, ktorá sa ním ukladá môže mať vecný súvis s následnou žalobou vo veci samej. To znamená, že neodkladné opatrenie možno nariadiť len v súvislosti s takou vecou (samou), ktorej by bolo možné domáhať sa ochrany práva žalobou (§ 131 CSP) na súde, teda na ktorej prejednanie je daná jeho právomoc. Tieto okolnosti nie sú určujúce pri posudzovaní, či správny súd má právomoc na konanie o neodkladnom opatrení. Naopak sú rozhodné pri posudzovaní otázky, či v danej veci možno nariadiť neodkladné opatrenie práve s navrhovaným obsahom, práve voči danému odporcovi a práve na ochranu toho práva, ktoré je označené v návrhu. Skúmanie týchto okolností je úlohou civilného súdu, ktorý o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bude rozhodovať.

16. V nadväznosti na vyššie uvedené závery kompetenčného senátu odvolací súd ustálil, či jednotlivé navrhované zákazy a povinnosti, ktoré žiada žalobca uložiť žalovanému majú súkromnoprávny charakter, a či svojim charakterom neprípustne nepresahujú do úpravy takého právneho vzťahu, ktorý spadá už do oblasti verejného práva, tzn. či by nariadeným neodkladným opatrením nedošlo k zásahu, resp. bráneniu vo výkone právomoci inému orgánu verejnej moci.

17. Podľa ustálenej súdnej praxe zhrnutej predovšetkým v rozhodnutí kompetenčného senátu Najvyššieho súdu SR z 19. februára 2019, sp. zn. 1 KO 3/2019, zverejnenom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 32/2019, verejné právo je súhrn noriem, v ktorých aspoň jeden subjekt vystupuje v pozícii nositeľa verejnej moci pri výkone svojich vrchnostenských oprávnení. Služobný úrad ako organizačná zložka Ozbrojených síl SR je podľa § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov v spojení s § 4 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) orgán štátnej správy, ako verejný ozbrojený zbor. Za znaky súkromnoprávnej regulácie sa považuje rovnosť subjektov, ich autonómia, vznik, zmena a zánik právnych vzťahov sú spojené s dvojstranným právnym jednaním. Naopak za znaky verejnoprávnej regulácie je treba považovať nadriadenosť a podriadenosť, autoritatívnosť, vznik zmena a zánik právnych vzťahov sú spojené s rozhodnutím orgánu verejnej správy. Medzi žalobcom a služobným úradom nie je rovný vzťah. Na základe uvedeného vzťahu vyplývajúce zo štátnej služby žalobcu podľa zákona č. 281/2015 Z. z. nemožno považovať pre ich povahu za veci súkromnoprávne. Služobný pomer je a bol vždy charakterizovaný ako inštitút verejného práva. Uvedené sa prejavuje aj v právnej úprave týkajúcej sa vzniku, zmeny, priebehu a zániku štátnej služby, ako aj s tým súvisiacich otázok.

18. V predmetnej veci sa žalobca ako profesionálny vojak domáha proti ústrednému orgánu štátnej správy nariadenia neodkladného opatrenia. Ako už bolo uvedené vyššie, vzťah vyplývajúci zo štátnej služby profesionálneho vojaka nemožno považovať pre jeho povahu za vec súkromnoprávnu, predovšetkým pracovnoprávnu. Služobný pomer žalobcu je charakterizovaný ako inštitút verejného práva. Tento vzťah nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu a po celú dobu jeho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým súkromnoprávnym vzťahom, v ktorom majú účastníci tohto právneho vzťahu rovné postavenie. Podaným návrhom sa žalobca domáha nariadenia neodkladného opatrenia podľa § 324 a nasl. CSP, hoci jeho dôvodnosť nevyvodzuje zo vzťahu, ktorý by bol súkromnoprávny, pričom podľa § 3 CSP sudy prejednávajú a rozhodujú práve súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú

a nerozhodujú iné orgány.

19. Odvolací súd súhlasil so žalovaným, že vo vzťahu k plneniu služobných povinností zákon č. 281/2015 Z. z. vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony. Dodržiavanie služobnej disciplíny podľa § 134 ods. 1 písm. a) zákona č. 281/2015 Z. z. je jednou zo základných povinností profesionálneho vojaka, prostredníctvom ktorej sa realizuje zásadne prvok jeho podriadenosti. Ide o povinnosť, ktorej sa profesionálny vojak nemôže žiadnym spôsobom zbaviť a pod služobnou disciplínou profesionálneho vojaka, sa okrem povinnosti dodržiavať Ústavu SR, ústavné zákony, právne záväzné akty Európskej únie, zákony, ostatné všeobecne záväzné právne predpisy a vojenskú prisahu rozumie aj povinnosť profesionálneho vojaka dodržiavať vojenské rozkazy, nariadenia, príkazy a pokyny veliteľov. Veliteľ je oprávnený vydávať podriadenému profesionálnemu vojakovi vojenské rozkazy, nariadenia, príkazy a pokyny na vykonávanie štátnej služby, alebo v súvislosti s jej výkonom v určenom rozsahu, pričom prostredníctvom týchto aktov veliteľa sa navonok prejavuje charakter služobného pomeru profesionálnych vojakov (podriadenosti profesionálnych vojakov ako subjektov služobného pomeru). Profesionálny vojak, ak sa domnieva, že nariadenie, príkaz, rozkaz a pokyn veliteľa je v rozpore s Ústavou SR, ústavnými zákonmi, zákonmi atď. je primárne povinný na tento rozpor upozorniť veliteľa, a ak veliteľ aj napriek upozorneniu profesionálneho vojaka na splnení nariadenia, príkazu, rozkazu alebo pokynu trvá, je povinný profesionálny vojak po písomnom potvrdení veliteľa aj takéto nariadenie, príkaz, rozkaz, alebo pokyn veliteľa splniť, hoci sa profesionálny vojak domnieva, že je rozporný, napr. s Ústavou SR alebo zákonmi. Podľa § 132 ods. 5 zákona č. 281/2015 Z. z. je profesionálny vojak povinný odoprieť splnenie vojenského rozkazu, nariadenia, príkazu alebo pokynu veliteľa, ak by jeho splnením spáchal trestný čin alebo priestupok a túto skutočnosť oznámi bezodkladne najbližšie nadriadenému toho veliteľa, ktorý vojenský rozkaz, nariadenie, príkaz alebo pokyn vydal.

20. V súdnej veci vedúci hygienik ministerstva obrany ako osoba riadiaca a zodpovedajúca za Ministerstvo obrany SR (žalovaného) na úseku verejného zdravotníctva podľa § 3 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. b) zák. č. 355/2007 Z. z. má právomoc vydať na predchádzanie vzniku a šírenie prenosných ochorení opatrenie o osobitnom a mimoriadnom očkovaní, očkovaní pri úrazoch, poraneniach a nehojaciach sa ranách, očkovanie pred cestou do zahraničia, alebo očkovaní osobných skupín obyvateľstva v zmysle § 12 ods. 2 písm. d) zákona č. 355/2007 Z. z. Vedúci hygienik ministerstva obrany v rámci svojej právomoci takéto opatrenie vydal 17. septembra 2021 a následne 21. decembra 2021, ktorým nariadil vykonať očkovanie profesionálnych vojakov proti ochoreniu COVID-19. Na realizáciu tohto opatrenia vydal náčelník Generálneho štábu OS SR nariadenie, ktoré v znení neskorších doplnkov ukladalo profesionálnym vojakom, zadefinovaných v kategórii podrobiť sa tomuto očkovaní, čo sú profesionálni vojaci vrátane ostatných podriadených veliteľov, náčelníkov a riaditeľov (ktorým bolo toto nariadenie adresované) podľa § 132 ods. 1 zákona č. 281/2015 Z. z. povinní dodržiavať. Nedodržanie predmetného nariadenia náčelníka GŠ OS SR sa profesionálny vojak dopustí porušenia povinnosti dodržiavať služobnú disciplínu podľa § 134 ods. 1 písm. a) zákona č. 281/2015 Z. z., ako aj porušenia povinnosti podrobiť sa očkovaní podľa § 134 ods. 1 písm. p) bodu 2 zák. č. 281/2015 Z. z. Zákon č. 281/2015 Z. z. presne stanovuje, že disciplinárnym previnením je len to zavinené porušenie, alebo nesplnenie základných povinností veliteľa alebo profesionálneho vojaka alebo zavinené porušenie zákazov alebo obmedzení profesionálneho vojaka, ktoré nie je trestným činom, alebo priestupkom. V súlade s § 137 ods. 1 zákona č. 281/2015 Z. z. profesionálny vojak podlieha disciplinárnej právomoci, ktorú voči nemu má veliteľ, pričom disciplinárne konanie je upravené v § 141 a nasl. zákona č. 281/2015 Z. z., ktorým sa realizuje nadriadenosť veliteľa k profesionálnemu vojakovi na mocenskej úrovni (t. j. na úrovni orgánu verejnej moci), výsledkom ktorého môže byť uloženie disciplinárneho opatrenia, proti ktorému môže profesionálny vojak podať odvolanie, resp. proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu o odvolaní, správnu žalobu, ako osobitný prostriedok právnej ochrany proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy.

21. Odvolací súd uzavrel, že žalobca sa namiesto vyššie uvedených a zákonom predpokladaných spôsobov ochrany jeho práv domáhal svojich práv formou vydania neodkladného opatrenia v civilnom

sporovom konaní, čo však nie je prípustné. Poskytnutie súdnej ochrany nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia, t. j. uloženia zákazu vyžadovať podrobenie sa očkovaniu, zákazu vydania aktu prikazujúceho očkovanie, zákazu vyžadovať preukázanie sa dokladom o podrobení sa očkovaniu, povinnosti zdržať sa uloženia sankcie a uloženia zákazu diskriminácie z dôvodu nepodrobenia sa očkovaniu, však nespadá pod oblasť právnych vzťahov, ktorým je možné poskytnúť ochranu navrhovaným neodkladným opatrením, pretože povinnosť dodržiavať nariadenia veliteľa tvorí súčasť dodržiavania služobnej disciplíny a nariadením neodkladného opatrenia v civilnom sporovom konaní by došlo k neprípustnému bráneniu vo výkone právomoci inému orgánu verejnej správy.

22. Súd v civilnom sporovom konaní nemôže vyhodnocovať ani správnosť a zákonnosť vojenského rozkazu, nariadenia, príkazu, či pokynu, pretože na to sú iné kompetentné orgány; právomoc zverenú veliteľovi žalobcu nemôže zužovať, odnímať, či inak do nej zasahovať. Takýto zásah je sám o sebe neprípustný a presahujúci právomoc civilného súdu, ktorý je povolaný rozhodovať len o súkromnoprávných sporoch a veciach. Pokiaľ by súd zakázal veliteľovi profesionálneho vojaka vykonávať svoju disciplinárnu právomoc, zasiahol by do ich vzájomného vzťahu nadriadenosti a podriadenosti a de facto by tým contra legem odňal veliteľovi právomoc profesionálneho vojaka disciplinárne stíhať. Civilný sporový súd nemá ani kompetenciu posudzovať správnosť procesu prijímania prijatých správnych aktov a ich vecnú správnosť. Disciplinárne konanie má byť tým konaním, v ktorom je priestor na vyhodnotenie, či možno od vojaka zákonne i spravodlivo žiadať, aby sa podrobil očkovaniu aj takou vakcínou, ktorej použitie sa vykonáva len na základe dočasnej licencie a či sa takýmto rozkazom neoprávnene nezasahuje do jeho základného práva na zdravie.

23. Súd v civilnom sporovom konaní nie je oprávnený preskúmať normatívne, resp. individuálne správne akty žalovaného, týkajúce sa úpravy práv a povinností profesionálnych vojakov vyplývajúce, resp. súvisiace s existenciou ich služobného pomeru v rámci Ozbrojených síl SR a nie je oprávnený ani zakázať (napr. formou neodkladného opatrenia) orgánu verejnej správy (ktorým z tohto pohľadu sú aj jednotlivé zložky a útvary Ministerstva obrany SR, resp. Ozbrojených síl SR) konať a rozhodovať v rozsahu, ktorý im zverujú všeobecne záväzné právne predpisy. Konkrétny správny akt, resp. iný zásah, pokiaľ by reálne existoval a zasahoval by do práv alebo právom chránených záujmov žalobcu, by bol za splnenia zákonných podmienok preskúmateľný v správnom súdnictve, pričom v súvislosti s namietanou diskrimináciou odvolací súd zároveň podotýka, že Najvyšší súd SR aj v uznesení z 25. mája 2021, sp. zn. 1KO/5/2021 uviedol, že spory týkajúce sa diskriminácie môžu rozhodovať aj správne súdy, pokiaľ diskriminácia nastala v dôsledku rozhodnutia orgánu verejnej správy, iného zásahu orgánu verejnej správy, nečinnosti orgánu verejnej správy a pod. s poukazom na § 6 ods. 1 a 2 Správneho súdneho poriadku.

24. Z obsahu podaného návrhu je zrejmé, že žalobca vyjadruje nesúhlas s opatreniami žalovaného vo všeobecnosti, avšak bez priamej väzby na možné ohrozenie alebo porušenie jeho práv alebo právom chránených záujmov; z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyplýva len to, že žalobca je profesionálnym vojakom, avšak nie je zrejmé aká je jeho hodnosť, služobné zaradenie, v akej jednotke pôsobí; v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žalobca ani netvrdil, že vôbec spadá do niektorej z uvedených kategórií profesionálnych vojakov a do ktorej konkrétne. Pokiaľ preto žalobca naznačoval diskriminačný, a teda protiprávny charakter krokov žalovaného súvisiacich s uložením povinnosti očkovania proti ochoreniu COVID-19 vymedzeným kategóriám konkrétne neurčených osôb, nejedná sa o okolnosť, ktorá by bola dôvodom pre poskytnutie ochrany neodkladným opatrením žalobcovi, nakoľko netvrdil a ani neosvedčil skutočnosti preukazujúce, že by tým malo dochádzať k ohrozeniu, resp. narušeniu jeho subjektívnych práv, keďže netvrdil a neosvedčil, že by práve on mal byť adresátom predmetných opatrení a nariadení, z ktorých by mala pre neho vyplývať povinnosť podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, resp. predložiť doklad o takomto očkovaní. Žalobca tým, že neosvedčil existenciu porušenia alebo ohrozenia jeho subjektívneho práva spočívajúceho v porušení zásady rovnakého zaobchádzania, neosvedčil ani potrebu nariadenia neodkladného opatrenia.

25. Odvolací súd sa zaoberal aj ďalším zákonným predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým je osvedčenie existencie potreby neodkladnej úpravy pomerov medzi stranami. Pojem „potreba

bezodkladne upraviť pomery medzi stranami sporu" je nutné interpretovať tak, že bez tejto úpravy vzťahov súdom by strane sporu hrozila nenapraviteľná alebo len ťažko napraviteľná ujma. Zmyslom neodkladného opatrenia je poskytnúť dočasnú ochranu oprávnenej strane sporu a zabrániť zhoršovaniu jej postavenia, a to napriek tomu, že súd nemá náležite zistený skutkový stav, pričom musí prihliadať nielen na ochranu oprávnených záujmov toho, kto o nariadenie neodkladného opatrenia žiada, ale na druhej strane tiež musí prihliadnuť na ochranu toho, proti komu má navrhované neodkladné opatrenie smerovať. Účelom neodkladných opatrení nie je riešenie faktických pomerov medzi stranami sporu, ani riešenie ich vzájomných nezhôd či sporov, na riešenie ktorých slúži výlučne žaloba vo veci samej. Účelom neodkladného opatrenia je dočasná úprava právnych pomerov strán sporu, ktorá vyžaduje okamžitý zásah súdu za súčasnej hrozby nenapraviteľnej alebo iba ťažko napraviteľnej ujmy.

26. Odvolací súd uzavrel, že žalobca v konaní neunesol dôkazy základného významu, čím neosvedčil ani potrebu neodkladnej úpravy pomerov medzi stranami, čo samo osebe vyúsťuje do záveru o nelegálnosti (z hľadiska potreby, naliehavosti, primeranosti) požadovaného neodkladného opatrenia, a preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

27. K námietke žalobcu, že konajúci sudca je voči žalobcovi a voči jeho právnomu zástupcovi zaujatý, čo zakladá dôvod na jeho vylúčenie z prejednávania návrhu a rozhodovania o ňom, odvolací súd uvádza, že pri posudzovaní opodstatnenosti tejto odvolacej námietky vychádzal z toho, že neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo aj existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu nebráni odvolaciemu súdu pri preskúmaní odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. c) CSP, a teda posúdiť túto otázku samostatne.

28. Z hľadiska § 49 ods. 1 CSP je právne významný vzťah sudcu, a to buď k sporu (kedy má sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci), alebo k stranám (o taký vzťah ide vtedy, ak sudca má k strane určitý osobný vzťah, so zreteľom na ktorý možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti) a napokon k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní.

29. I keď zákon v § 49 ods. 1 CSP spája vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania vo veci nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosť o ich nezaujatosti, nemožno prehliadať, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 ods. 1 CSP predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania prideleného sporu len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor strany sporu, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania sporu, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania.

30. Žalobca námietku zaujatosti odôvodňoval tým, že v odôvodnení napadnutého uznesenia sa sudca vyjadruje spôsobom, ktorý vážne ohrozuje dôveryhodnosť a dobrú povesť súdnictva a odôvodnenie napadnutého uznesenia v majoritnej časti nijako nesúvisí s obsahom návrhu zo dňa 25. januára 2022, pričom v bode 131 napadnutého uznesenia konajúci sudca sám priznal, že nepovažoval za potrebné zaoberať sa skutočnosťami, ktorými žalobca odôvodňoval návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, keďže má za to, že profesionálny vojak je v zmysle vojenskej prísahy zloženej pri vstupe do služobného pomeru povinný podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19.

31. Odvolací súd zastával ten názor, že okolnosti, ktoré uviedol žalobca nemožno považovať za také, ktoré by mohli mať právnu relevanciu a nie sú zákonom uznanými dôvodmi spochybňujúcimi nezaujatosť sudcu; hodnotenie správnosti súdneho konania, resp. rozhodovania nepatrí stranám sporu a nemôže objektívne zakladať pochybnosti o nezaujatosti sudcu; za dôvody pre vylúčenie sudcu nemožno považovať ani okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní alebo v jeho rozhodovaní.

32. K námitke žalobcu, že Okresný súd Malacky postupoval vo veci nesprávne, keď spor postúpil Okresnému súdu Bratislava III namiesto toho, aby o návrhu sám rozhodol, keďže na postúpenie sporu nebol daný žiaden právny dôvod, čím Okresný súd Malacky prekročil svoju právomoc, keď konal bez návrhu a bez toho, aby boli dané dôvody na takýto postup súdu ex offio a Okresný súd Bratislava III nevyjadril nesúhlas s postúpením sporu, napriek tomu, že žalobca sťažnosťou zo dňa 4. marca 2022 namieta postúpenie sporu a prietahy v konaní, čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd uviedol, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 365 ods. 1 písm. b) CSP sú (i) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a (ii) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

33. Z obsahu spisu vyplýva, že Okresný súd Malacky dňa 3. februára 2021 postúpil spor Okresnému súdu Bratislava III s poukazom na § 40, § 43 ods. 1, § 23 písm. a) a § 316 ods. 1, ods. 2 CSP, teda z dôvodu kauzálnej príslušnosti Okresného súdu Bratislava III, ktorú je súd povinný skúmať aj bez námietky počas celého konania. O postúpení sporu bol žalobca upovedomený Okresným súdom Malacky listom zo dňa 3. februára 2021, ktoré bolo žalobcovi doručené prostredníctvom jeho právneho zástupcu 16. februára 2022. Z obsahu spisu nevyplýva, že žalobca v nadväznosti na upovedomenie o postúpení sporu vyjadril (ešte pred rozhodnutím súdu prvej inštancie) nesúhlas s postúpením sporu Okresnému súdu Bratislava III.

34. Podľa § 43 ods. 2 veta prvá CSP ak súd, ktorému bol spor postúpený, s postúpením nesúhlasí, bezodkladne predloží súdny spis bez rozhodnutia spoločne nadriadenému súdu na rozhodnutie o príslušnosti; ak ide o spor o miestnu príslušnosť, predloží spis svojmu nadriadenému súdu.

35. Odvolací súd pripomenul, že účelom opravného prostriedku, ktorým je odvolanie, je naprávať pochybenia súdu, ktorý vo veci rozhodoval; je preto bez právnej relevancie námitka žalobcu, ktorý poukazoval na nesprávny postup Okresného súdu Malacky, pričom však hodno zdôrazniť, že zákon ukladá súdu skúmať kauzálnu príslušnosť počas celého konania a to aj bez námietky. Pokiaľ ide o postup Okresného súdu Bratislava III platí síce, že súd ktorému bol spor postúpený z dôvodu kauzálnej príslušnosti, nie je postúpením sporu viazaný, avšak neexistuje ani zákonná povinnosť súdu, ktorému bol spor postúpený, vysloviť nesúhlas s postúpením sporu; postup Okresného súdu Bratislava III, ktorý nevyjadril nesúhlas s postúpením sporu a sám o návrhu žalobcu rozhodol, preto nezakladá nesprávny procesný postup, ktorým by došlo k zásahu do práva žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd preto vo vzťahu k tejto žalobcom vytýkanej vade nezistil naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

36. K námitke žalobcu, že súd prvej inštancie opomenul v napadnutom rozhodnutí návrh na vyslovenie nároku žalobcu voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a o tomto návrhu ani nerozhodol ani sa s ním nevysporiadal, čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, odvolací súd uvádza, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP je daný, ak konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku napadnutého rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo.

Opomenutie výroku o trovách konania nemá žiaden vplyv na obsah napadnutého uznesenia a jeho vplyv na výrokovú správnosť žalobca ani netvrdil. Žalobca preto neopodstatnene namieta naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, keď zároveň nápravu vytýkaného pochybenia mohol dosiahnuť podaním návrhu na vydanie doplňujúceho uznesenia podľa § 234 ods. 2 CSP v spojení s § 225 CSP, čo však neurobil, súc si zrejme vedomý toho, že v konaní na súde prvej inštancie bol neúspešný, a preto mu nárok na náhradu trov konania voči žalovanému ani nevznikol.

Dovolanie a argumentácia procesných strán

37. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ktoré zdôvodnil ustanoveniami § 420 písm. e) a f) CSP, ktorý považuje napadnuté uznesenie za nesprávne z dôvodu, že o jeho návrhu rozhodoval a uznesenie Okresného súdu Bratislava III č. k. 15Cpr/2/2022-219 zo dňa 28. februára 2022, ktoré predchádzalo vydaniu uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 16CoPr/6/2022-296 zo dňa 30. augusta 2022 vydal sudca, ktorý je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci pre jeho zjavnú zaujatosť vo vzťahu k prejednávanej veci a rozhodoval nesprávny súd. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia Okresného súdu Bratislava III č. k. 15Cpr/2/2022-219 zo dňa 28. februára 2022 je zrejmé, že sudca je podľa dovolateľa zjavne zaujatý vo vzťahu k prejednávanej veci v jeho neprospech, konkrétne, že sudca sa rozhodol presadzovať zavedenie povinného očkovania profesionálnych vojakov Slovenskej republiky vakcínami proti ochoreniu COVID-19 bez ohľadu na právny základ pre určenie takejto povinnosti. Žalobca uvedenú usúdiť zo spôsobu, ktorý sudca zvolil pre odôvodnenie napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie, v ktorom sudca namiesto právne relevantných dôvodov odôvodňujúcich jeho rozhodnutie uvádzal nemiestne poznámky na adresu žalobcu a osôb, ktoré sa odmietajú podrobiť dobrovoľnému očkovaniu proti ochoreniu COVID-19, a namiesto presvedčivej právnej argumentácie v odôvodnení uviedol historicky nepresné, a vo vzťahu k prejednávanej veci nerelevantné exkurzy. Sudca v odôvodnení napríklad výslovne uviedol, že podľa jeho názoru má každý občan Slovenskej republiky právo na to, aby boli profesionálni vojaci Slovenskej republiky očkovaní vakcínami proti ochoreniu COVID-19, ale úplne opomenul reflektovať na námietky žalobcu v súvislosti so skutočnosťou, že vakcíny proti ochoreniu COVID-19 doposiaľ neboli trvale schválené na ich použitie, a že aktuálne používané vakcíny proti ochoreniu COVID-19 sú schválené iba na ich dočasné použitie, tzv. „Emergency Use Authorization“.

38. Dovolateľ vidí nesprávny procesný postup odvolacieho súdu v dvoch rovinách. V prvom rade, odvolací súd potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava III č. k. 15Cpr/2/2022-219 zo dňa 28. februára 2022 ako vecne správne, avšak z úplne iných dôvodov, než na základe ktorých odôvodnil svoje rozhodnutie Okresný súd Bratislava III. A v druhom rade poukázal na porušenie § 382 CSP odvolacím súdom, keď účastníkov konania nevyzval, aby sa vyjadrili k možnej aplikácii CSP na prejednanú vec. Podľa odvolacieho súdu totiž v predmetnej veci nejde o vec súkromnoprávneho charakteru, ale o vec verejnoprávneho charakteru, a preto o nej podľa právneho názoru odvolacieho súdu nemôžu rozhodovať civilné sudy, v čom dovolateľ vidí prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

39. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku charakteru veci ako veci verejnoprávnej, v dôsledku čoho následne vec odmietol prejednať a potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie. Ak by však aj prejednávaná vec nepatrila do právomoci civilných súdov, súd prvej inštancie a rovnako aj odvolací súd mal návrh navrhovateľa odmietnuť a nie zamietnuť, eventuálne ho mal postúpiť inému orgánu verejnej moci, v ktorého kompetencii je prejednanie a rozhodnutie vo veci. Ak by teda aj vec skutočne nepatrila do právomoci civilných súdov, odvolací súd nemohol potvrdiť uznesenie Okresného súdu Bratislava III č. k. 15Cpr/2/2022-219 zo dňa 28. februára 2022 ako vecne správne.

40. Ustanovenie § 3 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z., ktoré odkazuje nie len na ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z., ale prostredníctvom poznámky odkazuje príkladom aj na zákon č. 311/2001 Z. z., zákon č. 312/2001 Z. z., zákon č. 552/2003 Z. z., zákon č. 195/1998 Z. z. či zákon č. 576/2004 Z. z. Z uvedeného je podľa dovolateľa zrejmé, že zákaz diskriminácie v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z. sa vzťahuje aj na právne vzťahy zo štátnej služby, vrátane vzťahov zo štátnej

služby profesionálnych vojakov, ktoré zákon č. 365/2004 Z. z. zaradzuje medzi právne vzťahy obdobné pracovnoprávnym vzťahom. Právna úprava štátnej služby má síce verejnoprávny charakter, avšak zákaz diskriminácie vzťahujúci sa aj na vzťahy zo štátnej služby profesionálnych vojakov, a teda aj na práva a povinnosti vznikajúce z porušenia zákazu diskriminácie profesionálnych vojakov v rámci ich štátnej služby, majú. Vzhľadom na uvedené je daná aj právomoc civilných súdov rozhodovať o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa má zabrániť potenciálnej diskriminácii žalobcu v podobe uloženia disciplinárneho opatrenia navrhovateľovi za nesplnenie povinnosti podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 v lehote určenej opatreniami Védúceho hygienika Ministerstva obrany Slovenskej republiky, v zmysle nariadení Náčelníka Generálneho štábu Ozbrojených síl Slovenskej republiky a ich doplnkov. V predmetnej veci sa nejedná o povinnosť žalobcu v zmysle zákona č. 281/2015 Z. z., keďže ani od profesionálneho vojaka nie je možné požadovať, aby sa podrobil očkovaniu vakcínou, ktorá sa nachádza v jej testovacej fáze. Akýkoľvek rozkaz vydaný v predmetnom smere by nebol vydaný v súlade s oprávnením žalobcovho nadriadeného a žalobca by nebol v rámci vojenskej prisahy povinný takýto rozkaz plniť. Nesplnenie takéhoto rozkazu preto nemožno považovať ani za porušenie služobnej disciplíny navrhovateľa, ktoré by bolo možné prejednať v rámci disciplinárneho konania. Preto prípadné sankcionovanie profesionálneho vojaka za nesplnenie takéhoto rozkazu, ako aj už samotné začatie disciplinárneho konania v predmetnej veci, nevyhnutne naplňa znaky diskriminačného konania, ochrana voči ktorému spadá do oblasti súkromnoprávných vzťahov, ktoré prejednávajú civilné sudy, vrátane konaní o návrhoch na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorými je potenciálne možné zabrániť takémuto diskriminačnému konaniu.

41. Odvolací súd v uznesení č. k. 16CoPr/6/2022-296 zo dňa 30. augusta 2022 okrem iného odkazuje aj na ust. § 132 zákona č. 281/2015 Z. z., ktoré upravuje postup pri ochrane práv profesionálneho vojaka a v predmetnej súvislosti nesprávne tvrdí, že postup ním zvolený je v rozpore s postupom predpokladaným zákonom č. 281/2015 Z. z. V zmysle odsekov 3 a 4 predmetného ustanovenia: „(3) Ak sa profesionálny vojak domnieva, že vojenský rozkaz, nariadenie, príkaz alebo pokyn veliteľa je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, právne záväznými aktmi Európskej únie, zákonmi, ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, vojenskou prisahou, Etickým kódexom profesionálneho vojaka, vojenskými predpismi, služobnými predpismi a ostatnými internými predpismi, je povinný na to veliteľa upozorniť. (4) Ak veliteľ trvá na splnení vojenského rozkazu, nariadenia, príkazu alebo pokynu, musí ho profesionálnemu vojakovi písomne potvrdiť a profesionálny vojak je povinný ho splniť. Písomné potvrdenie sa nevyžaduje, ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania.”

42. V predmetnej veci nie je možné podať správnu žalobu, keďže tú by podľa žalobcu bolo možné podať iba voči rozkazu veliteľa adresovaného žalobcovi, ktorý ale nie je priamym adresátom opatrení Védúceho hygienika, ani nariadení Náčelníka Generálneho štábu, preto prípadná správna žaloba žalobcu voči nim, by bola s najväčšou pravdepodobnosťou správnym súdom odmietnutá pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie navrhovateľa. Napriek uvedenému je z upovedomenia zo dňa 19. januára 2022 o začatí disciplinárneho konania proti inému profesionálnemu vojakovi, záznamu zo dňa 20. januára 2022 o vykonanom personálnom pohovore veliteľa s iným profesionálnym vojakom a z upovedomenia zo dňa 1. februára 2022 o začatí disciplinárneho konania proti inému profesionálnemu vojakovi zrejmé, že profesionálni vojaci budú sankcionovaní pre nesplnenie povinností určených opatreniami Védúceho hygienika a nariadeniami Náčelníka Generálneho štábu, voči ktorým (opatreniam a nariadeniam) neexistuje iný prostriedok právnej ochrany, než navrhované neodkladné opatrenie.

43. Odvolací súd v uznesení č. k. 16CoPr/6/2022-296 odkazuje aj na ustanovenie § 132 ods. 5 zákona č. 281/2015 Z. z., v zmysle ktorého: „Profesionálny vojak je povinný odoprieť splnenie vojenského rozkazu, nariadenia, príkazu alebo pokynu veliteľa, ak by jeho splnením spáchal trestný čin alebo priestupok; túto skutočnosť oznámi bezodkladne najbližšiemu nadriadenému toho veliteľa, ktorý vojenský rozkaz, nariadenie, príkaz alebo pokyn vydal.” Profesionálny vojak je teda oprávnený a zároveň povinný odmietnuť splniť protiprávny rozkaz iba v prípade, ak by jeho splnením spáchal priestupok či trestný čin. Splnením povinnosti podrobiť sa očkovaniu proti ochoreniu COVID-19 však profesionálny vojak nespácha priestupok, ani trestný čin. Splnením predmetnej povinnosti ale profesionálny vojak môže trvale a nenávratne poškodiť svoje zdravie, preto žalobca považuje opatrenia Védúceho hygienika a

nariadenia Náčelníka Generálneho štábu, určujúce povinnosť profesionálneho vojaka podrobiť sa očkovaníu proti ochoreniu COVID-19, za protiprávne. Podľa dovolateľa nie je možné nútiť profesionálneho vojaka splniť predmetnú povinnosť, ak nejde o vakcínu, ktorá by bola trvale schválená na jej použitie (používané vakcíny sú schválené iba na ich dočasné použitie, tzv. „Emergency Use Authorization“).

44. Očkovanie proti ochoreniu COVID-19 vakcínami, ktoré nie sú trvale schválené na ich použitie, sa totiž jedná o biomedicínsky výskum. Podľa ustanovenia § 26 ods. 9 a 10 písm. c) zákona č. 576/2004 Z. z. Biomedicínsky výskum bez zdravotnej indikácie podľa dovolateľa nie je možné vykonať ani na vojakovi základnej služby, náhradnej služby a prípravnej služby a osobe vykonávajúcej civilnú službu.

45. V zmysle ustanovenia § 123 ods. 1 písm. c), v spojení s ustanovením § 134 ods. 1 písm. p) bod 2 zákona č. 281/2015 Z. z., je profesionálny vojak povinný podrobiť sa očkovaníu a ďalším 14/16 profylaktickým opatreniam, ktoré súvisia s výkonom štátnej služby, aj keď ide o očkovanie nad rozsah očkovaníu, ktoré je povinné pre zvyšok obyvateľstva Slovenskej republiky. V zmysle predmetného ustanoveníu sa teda nerozlišuje medzi tým, voči čomu má očkovanie pôsobiť. Môže sa teda jednáť aj o očkovanie proti ochoreniu COVID-19. Povinnosť podrobiť sa očkovaníu sa však v žiadnom prípade nemôže týkať očkovaníu experimentálnou látkou, ktorá bola Európskou liekovou agentúrou (EMA) iba dočasne schválená na jej núdzové použitie prostredníctvom tzv. Emergency Use Authorization.

46. Poskytnutie súdnej ochrany žalobcovi je potrebné bez ohľadu na to, či sa opatrenia Vedúceho hygienika a na nich nadväzujúce nariadenia Náčelníka Generálneho štábu vzťahujú aj na žalobcu, alebo nie, keďže veliteľ voči nemu fakticky postupuje spôsobom, ako keby sa predmetné opatrenia a nariadenia mali vzťahovať aj na dovolateľa.

47. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolateľ navrhol, aby dovolací súd uznesením zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 16CoPr/6/2022-296 zo dňa 30. augusta 2022 a uznesenie Okresného súdu Bratislava III č. k. 15Cpr/2/2022-219 zo dňa 28. februára 2022, a aby vec vrátil Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie a rozhodovanie. Zároveň navrhol, aby dovolací súd predmetným uznesením rozhodol o vylúčení sudcu Okresného súdu Bratislava III, JUDr. Mariána Kurinca, z prejednávania a rozhodovania veci pre jeho zjavnú zaujatosť vo vzťahu k prejednávanej veci. A tiež navrhuje, aby mu dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konaníu, vrátane trov právneho zastúpeníu žalobcu v dovolacom konaníu, v plnom rozsahu (100%), k rukám jeho právneho zástupcu.

48. K podanému dovolaníu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP dôvodí, že má za to, že ak by aj išlo o dôvodnú námietku zaujatosti voči sudcovi súdu prvej inštancie, táto bola uplatnená zjavne po lehote uvedenej v § 53 ods. 1 CSP, lebo o dovolateľom prezumovanej zaujatosti príslušného sudcu sa tento mohol a mal dozvedieť už v čase doručeníu uzneseníu súdu prvej inštancie jeho právneho zástupcovi, teda v priebehu kalendárneho mesiaca marec 2022. Z predloženej dokumentácie zo strany súdu prvej inštancie ako aj zo strany súdu odvolacieho nevyplýva, že by dovolateľ námietku zaujatosti v rámci jeho podaní v predmetnej právnej veci vôbec uplatnil, a preto zastáva názor, že v intencii druhej vety § 53 ods. 1 CSP na danú námietku, ako neskôr uplatnenú, nie je možné prihliadať. Dovolaníe dovolateľa nespĺňa náležitosti podaníu v zmysle § 52 ods. 2 CSP najmä z toho titulu, že dovolateľ neuviedol, kedy sa o dôvode vylúčeníu sudcu mal dozvedieť.

49. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ uviedol, že (...) Nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočíva v dvoch rovinách. V prvom rade, odvolací súd potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava III č. k. 15Cpr/2/2022-219 z 28. februára 2022 ako vecne správne, avšak z úplne iných dôvodov, než na základe ktorých odôvodnil svoje rozhodnutie Okresný súd Bratislava III. V tomto smere dovolateľ cituje a poukazuje na ustanovenie § 382 CSP, pričom dodáva, že (...) Odvolací súd postupoval nesprávne, keď uznesenie Okresného súdu Bratislava III č. k. 15Cpr/2/2022-219 zo dňa 28. februára 2022 potvrdil ako vecne správne z úplne iných dôvodov, než na základe ktorých odôvodnil svoje rozhodnutie Okresný súd Bratislava III, a pritom účastníkov konaníu v rozpore s ustanovením § 382 zákona č. 160/2015 Z. z. nevyzval, aby sa vyjadrili k možnej aplikácii zákona č. 162/2015 Z. z. na

prejednávanej veci, ktorý sa má podľa názoru odvolacieho súdu vzťahovať na vec, a ktorý pri doterajšom rozhodovaní vo veci nebol použitý napriek tomu, že podľa odvolacieho súdu je jeho použitie rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci. Podľa odvolacieho súdu totiž v predmetnej veci nejde o vec súkromnoprávneho charakteru, ale o vec verejnoprávneho charakteru, a preto o nej podľa právneho názoru odvolacieho súdu nemôžu rozhodovať civilné sudy, keďže podľa právneho názoru odvolacieho súdu prejednávacia vec nepatrí do kompetencie civilných súdov. Žalovaný v tomto smere poukázal na názor niektorých autorov, s ktorými sa stotožnil, a v intencii ktorých postup podľa ustanovenia § 382 CSP neprichádza do úvahy, ak sa odvolací súd rozhodol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť, ale z iných právnych dôvodov. Výsledok konania je totiž totožný s výsledkom konania pred prvoinštančným súdom, a v takom prípade by bolo zložité vyvodzovať zo zmeny právnej kvalifikácie situáciu, v ktorej došlo k odňatiu možnosti konať pred opravným súdom.

50. Žalovaný uviedol, že je zrejmou snahou dovolateľa obchádzať dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, nakoľko z obsahu predmetnej argumentácie jednoznačne vyplýva, že dovolateľ sa nestotožňuje s právnym posúdením predmetnej právnej veci zo strany odvolacieho súdu. Pokiaľ by teda malo ísť o vyriešenie dotknutej právnej otázky (t. j. otázky charakteru veci ako veci verejnoprávnej), uvedené by zakladalo jeden z dovolacích dôvodov ustanovených v § 421 ods. 1 CSP, avšak s prihliadnutím na § 421 ods. 2 CSP by bolo dovolateľom podané dovolanie v tomto prípade neprípustné.

51. Dovolať tak, ako v podanom návrhu na vydanie neodkladného opatrenia z 25. januára 2022, i v samotnom dovolaní sa opätovne dožaduje poskytnutia ochrany jeho práva z titulu porušovania zásady rovnakého zaobchádzania (bod 6.7 a nasl. dovolania), s ktorou skutočnosťou sa však odvolací súd riadne vysporiadal v uznesení KS (bod 60.). Tak, ako dôvodil odvolací súd vo svojom uznesení (body 60., 64., 65.), i žalovaný má v konečnom dôsledku za to, že v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nebol osvedčený základný predpoklad, a to hodnoverné osvedčenie existencie, trvania a vymedzenia nároku dovolateľa, ktorému sa má poskytnúť ochrana v podobe navrhovaného neodkladného opatrenia. Podľa čl. II ods. 1 CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Podľa čl. II ods. 2 CSP právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

52. V nadväznosti na prezentované žalovaný navrhol, aby dovolací súd v zmysle ustanovenia § 448 CSP dovolanie dovolateľa zamietol ako nedôvodné.

Posúdenie veci dovolacím súdom

53. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po preskúmaní procesných podmienok prípustnosti dovolania po zistení, že dovolanie bolo podané včas stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané, zastúpenej advokátom sa zaoberal jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

54. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

55. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

56. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (porovnaj R 19/2017).

57. Dovolací súd sa preto v prvom rade zaoberal tým, či uznesenie odvolacieho súdu spĺňa atribút rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a dospel k záveru, že v danom prípade uznesenie odvolacieho súdu takýto atribút spĺňa.

58. Dovolací súd nespochybňuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, spĺňa atribút rozhodnutia vo veci samej, lebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia má povahu rozhodnutia vo veci samej, pretože konanie sa v danej veci skončilo potvrdením uznesenia o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bez toho, aby naň nadväzovala žaloba. Takéto rozhodnutie nevykazuje charakter dočasnosti a predbežnosti poskytovanej meritórnej ochrany vyžadujúcej ďalšie konanie o žalobou uplatnenom nároku, v ktorej sa vec vyrieši s konečnou platnosťou. Samotné neodkladné opatrenie tak konzumuje vec samú (stáva sa vecou samou). Táto situácia môže nastať v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia buď po skončení konania, a v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, ktoré nie sú nasledované žalobou podľa § 336 ods. 1 CSP.

59. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu (1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014).

60 Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

61. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

62. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94).

63. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tomto konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces.

64. V preskúmvanej veci bolo predmetom posúdenia dovolacím súdom namietané porušenie procesných práv žalobcu v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. e) CSP tým, že o návrhu rozhodoval sudca, ktorý mal byť vo veci vylúčený z prejednávania rozhodovania o predmetnej veci, pretože so zreteľom na pomer sudcu k prejednávanej veci má žalobca dôvodné pochybnosti o jeho

nezaujatosti, a to s poukazom na dôvody tohto rozhodnutia.

65. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci budú rozhodovať sudcovia, ktorí sú na to povolaní, podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú s obsahom rozvrhu práce upravujúci pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy, a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (napr. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09, III. ÚS 212/2011). Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR (ďalej len „ústavný súd“) je zrejmé, že za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený na prejednanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce (III. ÚS 116/06).

66. Podľa § 52 ods. 1 CSP strana má právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti.

67. Podľa § 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

68. Podľa § 52 ods. 2 CSP v námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužívajú.

69. Podľa § 53 ods. 1 CSP námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

70. Z obsahu dovolania je zrejmé, že samotným dovolaním (datovaným k 12. decembru 2022) dovolateľ v zmysle § 52 ods. 1 CSP uplatňuje i dovolací dôvod, že rozhodoval na súde prvej inštancie vylúčený sudca z dôvodu uvedeného v § 49 ods. 1 CSP. Podľa dovolacieho súdu z obsahu spisu nevyplyva, že by bola podaná námietka zaujatosti samostatne, ale uvedené bolo uplatnené ako odvolací dôvod v odvolaní (str. 245 súdneho spisu), a to až po uplynutí zákonnej lehoty siedmich dní (§ 51 ods.3 CSP) pretože uplatnené dôvody námietky zaujatosti sa viažu k obsahu odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie z 28. februára 2022, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu 28. februára 2022 a odvolanie aj s dôvodom zaujatosti sudcu prvej inštancie bolo podané 25. marca 2022, t.j. po uplynutí siedmich dní. Navyiac, aj dovolacie dôvody o tom, že rozhodoval vylúčený sudca spočívajú v nesúhlase dovolateľa s odôvodnením uznesenia súdu prvej inštancie, teda týkajú sa rozhodovacej činnosti sudcu, čo nie je relevantným dôvodom na vylúčenie sudcu a preto ani na relevantnosť pri rozhodovaní o dovolaní (§ 420 písm. e) CSP).

71. Nad rámec uvedeného dovolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru i z pohľadu ľudsko-právneho a z pohľadu práva na nestranného sudcu ako komponentu práva na spravodlivý proces vyvinul Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) dve previazané stránky nestrannosti (Piersack vs. Belgicko, sťažnosť č. 8692/79, rozsudok ESLP z 1. októbra 1982; Pohoska vs. Poľsko, sťažnosť č. 33530/06, rozsudok ESLP z 10. januára 2012). Nestrannosť má stránku subjektívnu a stránku objektívnu, a tie sú overované rovnomennými testami. ESLP zdôrazňuje význam nestrannosti sudcu pre dôveru verejnosti v súdnictvo a to jednak vo všeobecnosti, ale i osobitne pri objektívnom teste (Kinský vs. Česká republika, sťažnosť č. 42856/06, rozsudok ESLP z 9. februára 2012, bod 87.). Nestrannosť je vo vnímaní ESLP absenciou zaujatosti či predsudku vo veci, pričom nestrannosť môže byť overovaná spomenutým subjektívnym a objektívnym testom. Východiskom je subjektívny test, v ktorom sa zisťuje osobné

presvedčenie, postoj sudcu, resp. jeho záujem k prerokúvanej veci. Osobná nestrannosť sudcu sa predpokladá, kým sa nepreukáže opak. Takýmto „opakom“ môže byť sudcom prejavené nepriateľstvo, neznášanlivosť alebo ak si napríklad sudca z osobných dôvodov vyhradí prerokovanie veci pre seba. Požiadavka nestrannosti nemôže byť dostatočne naplnená len subjektívnym testom, ktorý je náročný len z hľadiska preukazovania. Na subjektívny test teda plynule nadväzuje test objektívny, ktorý si všima či sudca vykazuje legitímne pochybnosti z hľadiska jeho nestrannosti. Podľa EŠLP musí byť ustálené, či existujú zistiteľné skutočnosti, ktoré môžu vzbudzovať pochybnosti o nestrannosti sudcu. V tomto zmysle môže mať aj zdanie určitú dôležitosť.

72. Je nepochybné, že žalobca ako strana sporu nevyužila svoje právo namietať zaujatosť sudcu. Dovolateľ poukazuje až na odôvodnenie napadnutého uznesenia, kde namiesto právne relevantných dôvodov odôvodňujúcich rozhodnutie uvádzal sudca okresného súdu nemiestne poznámky na adresu žalobcu a osôb, ktoré sa odmietajú podrobiť dobrovoľnému očkovaniu proti ochoreniu COVID-19. Vzhľadom k tomu, že ide o námietky vo vzťahu k obsahu už vydaného rozhodnutia nie je možné, podľa názoru dovolacieho súdu tejto dovolacej námietke prisúdiť relevantnosť, keďže dôvody dovolania ako aj samotné rozhodnutie môže byť posúdené z hľadiska jeho obsahu v rámci ostatných dovolacích dôvodov.

73. Vo vzťahu k namietanému porušeniu procesných práv žalobcu v súvislosti s dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva z dôvodu, že odvolací súd síce potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správny, avšak z úplne iných dôvodov, ako na základe ktorých odôvodnil svoje rozhodnutie okresný súd. Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd postupoval v súlade s princípom okamžitej aplikability ustanovení CSP na všetky začaté aj prebiehajúce konania v súlade s princípom justifikácie procesných úkonov (§ 407 ods. 1, 2 veta prvá CSP).

74. Dovolací súd je názoru, že krajský súd neporušil právo na spravodlivý proces keďže v napadnutom uznesení vysvetlil východiská, z ktorých pri posúdení odvolania vychádzal. Jedná sa predovšetkým o aktuálnu rozhodovaciu činnosť kompetenčného senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, na ktoré sa v odôvodnení odvoláva, rovnako dovolací súd poukazuje i na rozhodnutie sp. zn. 1SKomp/7/2022 z 21. apríla 2022, ktorý poukazuje na novšiu judikatúru kompetenčného senátu (uznesenia sp. zn. 1SKomp/2/2021, 1SKomp/3/2021, 1SKomp/6/2021) pričom kompetenčný senát uviedol, že pre vymedzenie pojmu súkromnoprávneho sporu a súkromnej veci podľa § 3 CSP nie je rozhodujúci petit žaloby (návrhu), ale zásadne príslušná hmotnoprávna úprava právneho vzťahu, z ktorej vznikajú, či majú vzniknúť práva alebo povinnosti, ktoré sú predmetom sporu. Zároveň kompetenčný senát dospel k záveru, že ak je predmetom konania právo alebo povinnosť, ktoré majú svoj základ v nie hmotnom ale výlučne procesnom práve, potom nemožno hovoriť o súkromnoprávnom spore alebo súkromnoprávnej veci. Takým prípadom je aj neodkladné opatrenie, ktoré je procesným inštitútom upraveným v § 324 a nasl. CSP. Právo na nariadenie neodkladného opatrenia nemá svoj pôvod v hmotnom práve, ale len v citovaných ustanoveniach procesného práva (§ 325 ods. 1 a ods. 2 CSP). Predmetom tohto konania o neodkladnom opatrení nie je súkromnoprávny spor ani iná súkromnoprávna vec, ale procesný nárok žalobcu na to, aby súd nariadil neodkladné opatrenie, ako osobitný procesný prostriedok neodkladnej ochrany práva.

75. Rozhodujúce je, že neodkladné opatrenie je procesný inštitút upravený Civilným sporovým poriadkom, o ktorom rozhoduje okresný súd (§ 324 ods. 2 CSP). Podľa § 324 ods. 1 CSP pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie. Podľa § 329 ods. 2 CSP pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie. Nariadiť neodkladné opatrenie podľa citovaných ustanovení CSP je možné, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Účelom neodkladných opatrení je bezodkladná úprava pomerov strán sporu a podmienkou pre jeho nariadenie je osvedčenie, že bez bezodkladnej úpravy právnych pomerov by bolo právo strany sporu, ktorá podáva návrh na nariadenie neodkladného opatrenia ohrozené, príp. že by bola ohrozená exekúcia. V danom prípade je potrebné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti

nároku, ktorému sa má poskytnúť neodkladná ochrana ako i osvedčenie, že je tu nebezpečenstvo bezprostrednej ujmy. Je potrebné vychádzať z naliehavosti a nutnej potreby bezodkladnej úpravy, ktorá je osvedčená iba vtedy, ak sa preukáže existencia takých konkrétnych úkonov strany sporu, voči ktorej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia smeruje, v dôsledku ktorých sa strana, ktorá podáva návrh na neodkladné opatrenie, môže dôvodne obávať nenapraviteľnej alebo len ťažko napraviteľnej ujmy na jej strane. Splnenie predpokladov pre jeho nariadenie nemožno vyvodiť len zo samotných tvrdení žalobcu; je potrebné tieto tvrdenia aspoň osvedčiť, a to aspoň do tej miery, že možno dôvodne nadobudnúť presvedčenie o ich pravdivosti, keď pri nariaďovaní neodkladného opatrenia prevláda záujem na rýchlosti rozhodnutia nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení.

76. Správny súdny poriadok inštitút neodkladného opatrenia nepozná, neupravuje ani podobne široký procesný prostriedok dočasnej ochrany účastníka. Inštitút odkladného účinku správnej žaloby (§ 182 až 189 správneho súdneho poriadku, ďalej len „SSP“) nie je takým inštitútom; nejde totiž o samostatný procesný nárok, ale len o rozšírenie účinkov, ktoré sú inak spojené s podaním správnej žaloby. Správne súdy tak nemajú právomoc konať o neodkladnom opatrení podľa § 324 a nasl. CSP.

77. Dovolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1KO/26/2020 zo dňa 25. novembra 2020, podľa ktorého vzťahy vyplývajúce zo štátnej služby profesionálneho vojaka podľa zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 281/2015 Z. z.“), nemožno považovať pre ich povahu za veci súkromnoprávne (predovšetkým pracovnoprávne). Služobný pomer je a bol vždy charakterizovaný ako inštitút verejného práva. Tento vzťah totiž nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu a po celú dobu jeho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým súkromnoprávnym vzťahom, v ktorom majú účastníci z tohto právneho vzťahu rovné postavenie. Uvedené sa prejavuje aj v právnej úprave týkajúcej sa vzniku, zmeny, ale aj priebehu a zániku štátnej služby, ako aj s tým súvisiacich otázok. Táto úprava zasahuje tak ďaleko, že tu nejde o modifikáciu súkromnoprávneho pomeru, ale o špecifický služobný pomer verejného práva podľa zákona č. 281/2015 Z. z. To potvrdzuje aj povaha právnej úpravy štátnej služby profesionálnych vojakov, ktorá má kódexový charakter a použitie Zákonníka práce je z prevažnej časti vylúčené (delegovaná pôsobnosť Zákonníka práce v zmysle § 1 ods. 2 v spojení s § 217 ods. 1 zákona č. 281/2015 Z. z.).

78. Z obsahu návrhu žalobcu vyplýva, že ho podal z dôvodu, že sa ako profesionálny vojak nepodrobil a nemieni sa podrobiť očkovaniu proti ochoreniu COVID - 19, ktoré bolo nariadené v rámci Ozbrojených síl Slovenskej republiky normatívnymi aktami, ktoré žalobca špecifikuje vo svojom podaní, čo zároveň odôvodňuje tým, že očkovacie látky neboli schválené v riadnom schvaľovacom procese príslušnou autoritou, že PCR antigénové testy vykazujú veľkú mieru nespoľahlivosti a preto nemôžu byť relevantným podkladom pre nariadenie povinného očkovania proti COVID-19 v rezorte obrany. Žalobca sa tiež snaží predísť postihu zo strany žalovaného za nesplnenie povinnosti podrobiť sa očkovaniu proti COVID-19 a tiež zabrániť diskriminácii svojej osoby. Žalobca z dôvodu nepodrobenia sa povinnosti zaočkovať sa proti ochoreniu COVID-19 vyslovil obavu z možného postihu. Jeho návrh smeruje k povinnostiam, ktoré mu boli uložené v rámci jeho služobného pomeru normatívnymi aktami, vydanými v rezorte obrany. Návrh má teda základ v jeho služobnom pomere profesionálneho vojaka, pričom tento vzťah má povahu verejnoprávnu, nie súkromnoprávnu. Návrh na neodkladné opatrenie odvodzuje z verejnoprávneho charakteru jeho služobného pomeru profesionálneho vojaka, ktorý spadá do oblasti správneho súdnictva. Na strane druhej, Správny súdny poriadok inštitút neodkladného opatrenia nepozná. Takýto inštitút je upravený len v Civilnom sporovom poriadku (aj v Civilnom mimosporovom poriadku). Z uvedených záverov potom vyplýva, že odvolací súd správne rozhodol v súlade so zákonom, keď potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, pretože podmienky na rozhodovanie o neodkladnom opatrení splnené boli (procesne), súdy tu postupovali podľa CSP, avšak úspešnosť návrhu žalobcu nebolo možné priznať a vydať neodkladné opatrenie, pretože základ tvoria nároky z verejného práva, ktorým procesnú ochranu zabezpečuje správne súdnictvo inštitútmi, ktoré upravuje a nie civilné súdnictvo a CSP, čo odvolací súd v uznesení zrozumiteľne zdôvodnil.

79. Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že neboli splnené podmienky prípustnosti

uplatneného dovolania, a preto dovolací súd odmietol dovolanie žalobcu. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k z záveru, že napadnuté rozhodnutia oboch nižších súdov a ich odôvodnenia ako celok nie sú zjavne arbitrárne, nepreskúmateľné v takom rozsahu a do takej miery, že by súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že by boli zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné či už s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd alebo čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky alebo v rozpore s ustanovením o odôvodňovaní rozhodnutí (§ 220 CSP) tak, ako to má na mysli § 420 písm. e) a f) CSP. Dovolanie je v prípade neodkladných opatrení prípustné len podľa § 420 CSP, podľa § 421 CSP dovolanie prípustné nie je, preto sa dovolací súd nezaoberal právnymi otázkami, ktoré dovolateľ naznačil podľa obsahu dovolania a to ani ako obiter dictum.

80. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobcu, keďže nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

81. V dovolacom konaní súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 CSP).

82. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.